

ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਜੀ

ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਬੂੜਾ ਸੀ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਘਾ ਸੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਸੀ। ਆਪ ਦਾ ਜਨਮ ੧੫੦੬ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਕਥੂ ਨੰਗਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਖੇਤੀ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਬਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਸ਼ੂ ਚਾਰਨ ਉਤੇ ਲਾ ਦਿਤਾ। ਇਉਂ ਭਾਈ ਬੂੜਾ ਜੀ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਪਸ਼ੂ ਚਾਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਜਦ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਕੁਲ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਤੇ ਆਪ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਪਸ਼ੂ ਚਾਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆ ਗਏ।

ਭਾਈ ਬੂੜਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਗਾਂ ਦਾ ਦੁਧ ਚੋਇਆ ਤੇ ਛੰਨੇ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤਾ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦੁਧ ਪੀ ਲਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਮਹਾਰਾਜ! ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੋਏ ਇਥੋਂ ਦੀ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਲੰਘੀ ਸੀ। ਪੌਜ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿਤੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਹਿਜ ਸੁਬਾਉ ਕਿਹਾ, “ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਾ”।

ਭਾਈ ਬੂੜੇ ਨੇ ਬੜੇ ਸਾਧਾਰਨ ਬਾਲਪਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ‘ਰੋਕਣਾ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਸੀ। ਉਹ ਫੌਜੀ ਬਹੁਤ ਬਲਵਾਨ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਕੁਸ਼ਕਨ ਦਾ ਜਿਗਰਾ ਹੀ ਨਾ ਪਿਆ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬੜੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ‘ਤਾਂ ਤੇ ਕਾਕਾ ਬੜੀ ਮਾੜੀ ਗਲ ਏ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਡੌਲੇ ਨਾ ਫਰਕੇ?’ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਲਵਾਨ ਸਨ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਬਲਵਾਨ ਹੇ। ਮੌਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ! ਕੀ ਮੌਤ ਸਬ ਤੋਂ ਬਲਵਾਨ ਨਹੀਂ? ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਦਸੋ। ਕੀ ਕੋਈ ਮੌਤ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਬੂੜੇ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੁਨ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਕਹੀ ਗਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਲਗੇ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਕਾਕਾ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਕੀ ਏ?

‘ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਬੂੜਾ ਏ’।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪਿਆਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਿਹਾ, ‘ਕਾਕਾ! ਤੂੰ ਉਮਰ ਵਿਛ ਭਾਵੇਂ ਛੋਟਾ ਹੈਂ, ਪਰ ਤੂੰ ਅਕਲ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵਡਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਬੂੜਾ ਨਹੀਂ, ਤੂ ਤਾਂ ਬੁਡਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਬੁਢਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਸਿਆਣੀਆਂ ਕਰਦਾ ਏਂ।

ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਜੀ ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਕੇ ਸਿਖ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ।

Bābā Budhā jī

